

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 40

Den 2 okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

38 årg.

1921

Josef ger sig tillkänna.

1 Mos. 45: 1—15.

ungersnöden hade länge rasat i länderna omkring Egypten. Men i det landet fanns det säd i myckenhet. Josefs klokhets och ansträngningar blevo nu till välsignelse. Han, som kom dit som främling, blev landets räddare. Men även de människor, som bodde i närheten af Egypten, foro dit för att köpa säd. Och så ledde Gud det så underligt, att Josef blev även sina bröders räddare. En gång hade de varit hos honom, och nu talar texten om det andra besöket.

När du läser texten, och så börjar tänka på Josef och hans bröder, så kanske du förstår, hur han skulle känna det nu. Han hade förut varit sträng emot bröderna, men så tog broderskärleken ut sin rätt, och han måste tala om, vem han var. Han var så gripen och upprörd, att han grät. Mången annan hade kanske hämnats. Inte så Josef. Och så ville han veta något om sin fader.

Men bröderna voro så förskräckta, att de ej kunde svara ett enda ord. Deras samveten, som nog predikat under de gångna åren, skrämde dem säkert. Skulle denne förnäme man vara deras bror? Helt säkert hade han makt att döda dem alla.

Josef läser deras tankar och uppmanar dem att ej vara bedrövade. Visst gjorde de illa, när de sålde honom till slav, men den underbare Guden hade vänt det onda till det bästa för många. Det var Gud och ej de,

som sänt Josef till Egypten. Han skulle rädda många människor från att svälta ihjäl. Flera gånger säger Josef detta ord: »Det var Gud, som sände mig».

Tänk, vilken välsignelse det är att kunna säga så! Inte var det så lätt för Josef i fångelset att hålla fast vid den tanken. Och mången har i framgångens dagar tänkt så här: »Det är jag själv, som skapat min lycka. Jag är så begåvad, så duktig». Den ödmjuka Josef säger: »Det var Gud, som gjorde mig till Faraos högste rådgivare och till en herre över Egyptens land». Vilket vackert exempel för oss!

Se, huru Josef längtade att få träffa sin fader! Inte var det underligt. Han var ju så mäktig och rik. Nu skulle hans fader få det lugnt och fritt från bekymmer. En god son var han, det märka vi. Det bästa jag har i Egypten, det skall min fader och mina bröder ha. I landskapet Gosen skola de bo. Där skola de ej veta av någon brist, ingen enda dag skola de behöva hungra.

De förvånade bröderna stå tysta. De kunna ej säga ett enda ord. »Ni se ju med egna ögon, att det är jag.

Min bror Benjamin ser det ju också. Res hem och berätta för vår gamle fader, vad ni sett och hört om hans son. Sådant brukar ju de gamla vilja höra. Skynda er efter min far,» säger han och tar Benjamin i famn och gråter. Det var länge sedan det hände. Vilken glädje, när två goda syskon mötas? Och än vackrare är det att ge akt på Josef, som glömmer brödernas onda gärningar. Han ger dem förlåtelse i stället för bannor och hämnd.

Syskon, som kivas, är ingen vacker syn. Vill inte du vara lik en förlåtande Josef? Utav kiv blir hat, men förlåtelse och milda ord sprider solskens i syskon- och kamratkretsen. Genom att förlåta vinner man vänner. Men är jag ofördragsam och ej vill glömma en annans fel, blir jag till sist ensam. Ingen vill vara med mig.

Som du nog märkt, är Josef en vacker förebild till vår store broder, Jesus Kristus. Genom vår synd ha vi gjort honom ont, men ändå vill han förlåta. Han förenar också människor, så att de trivas bra tillsammans och kunna gemensamt verka det som är gott.

V. Wikholm.

Trogen på sin post.

Det har lyckats för mig!», ropade Robert, som kom störtande in i rummet, där hans mor satt vid sin sömnad.

»Vad är det, som lyckats för dig, min gosse?» frågade modern.

»Jag har äntligen fått den plats, som jag så länge har önskat mig. Det var en riktig lyckträff», jublade Robert.

»Ingenting beror på en lyckträff», sade modern milt, »ty Gud i himlen leder och styr allting, men tala nu om för mig i alla fall vad som hänt».

»Jo, jag var i morse på kontoret, då herr

Harley kom in. »Vi behöver en gosse, som kan sköta telefonen», sade han. »Jag ville gärna ha en pålitlig skolgosse, som kunde sova på kontoret och vara till hjälp under fritiden, när vi ha mycket brått — det blir ju inte något strängt arbete».

Då chefen gick, följde jag efter honom ut i förstugan och frågade, om han inte kunde använda mig. Han svarade, att jag kunde få försöka, och i morgon skall jag börja mitt arbete. Jag får bra betalt, och det hindrar inte min skolgång. Jag sade emellertid, att jag först måste tala med dig om saken, och det tyckte han

var alldeles riktigt. 'Ja, följ alltid din mors råd', sade han, 'så kan du vara viss att allt går bra för dig'.

»Ja, då måste vi väl taga emot anbudet», sade modern leende, »men kom ihåg, att det är en ansvarsfull plats, och du får aldrig glömma att göra din plikt, hur svår den än kan synas».

Gossen log på gossars sätt och omfamnade modern. »Jag skall nog göra min plikt, mor. Det har du så ofta påmint mig om, att det är omöjligt att glömma det», sade han.

Så började då Robert sitt arbete vid telefonapparaten, och det gick bra. När aftonen kom, saknade han ju sin mors sällskap, men hon kom ibland ned till kontoret för att stanna hos honom en stund.

Året gick, och våren var åter inne. Robert hade nu blivit outhärlig för herr Harley, ty han visade sig vara mycket pålitlig i allt som fordrades av honom.

Med våren kom de vanliga översvämningarna, som ödelagt så många hem vid Missisippifloden, men folket i den lilla staden kände ingen oro. Det var nämligen många år sedan floden brutit sig igenom de starka dammarna. Dessutom hade de också i år vidtagit särskild skyddsåtgärder och menade, att det var ingen fara. Varje natt var vakt utsatt vid dammarna, och vart ställe, som var särskilt hotat, stod i direkt förbindelse med telefonstationen.

Vattnet steg emellertid för varje dag. Från de nordliga trakterna kom budskap om de skador översvämningarna gjort, men man fäste sig icke så mycket vid dessa rykten. Vattnet fortfor dock att stiga, och de som bodde närmast intill dammarna, började till slut bli oroliga. Det hade dock sett värre ut många gånger, menade man och sökte trösta sig med detta.

En lördagseftermiddag var Robert ensam på kontoret, då chefen kom in.

»Jag är tvungen att resa bort, Robert», sade han, »men jag tror inte det är någon fara, så du skall inte vara orolig. Jag

blir inte så länge borta, och jag kan dessutom bedja Nora om att vara hos dig i eftermiddag.»

»Det behövs nog inte — jag kan gott vara ensam», sade Robert.

Således var Robert ensam hela eftermiddagen. Det hade varit tämligen tyst vid telefonen, men så kom plötsligt en häftig uppringning — det tycktes vara från någon, som hade brått.

»Fördämningarna ha brustit sju mil längre upp, och jag måste skynda mig bort», ljöd det. »Sänd varning åt alla håll, att folk måste rädda sina liv.»

Robert blev förfärad. Han sprang genast till dörren — han måste ju hem för att rädda sin mor. Men i detsamma han nådde dörren, tyckte han sig höra en röst säga: »Glöm aldrig att göra din plikt, huru svår den än synes».

Och nu var det hans plikt att stanna vid telefonen; mångas liv kunde bero därav. Blott ett ögonblick tvekade han, därpå störtade han tillbaka till telefonapparaten. Han ringde upp den ena efter den andra, varnade dem för faran och bad dem varna andra, så att de måtte vara på sin vakt.

Så fortfor han hela aftonen, och vattnet fortfor att stiga, sakta men säkert. Innan kvällen kom, betäckte vattnet stadens gator. Mörkret bröt fram, och Robert hörde, huru vattnet brusade, men han förblev orubbligt på sin post. Han hörde folks nödrop och larm av timmer och bjälkar, som törnade emot husets väggar, så att han tveklade på att huset skulle hålla, tills morgonen bröt in.

Han vågade inte tänka på detta. Med feberaktig iver arbetade han vid telefonen och sände varningen allt längre och längre bort. Då det äntligen dagades och herr Harley i båt närmade sig telefonstationen, fann han Robert färdig att digna av trötthet, men han var ännu kvar på sin post.

»Du stackars käcke pojke!», sade chefen. Men Robert bara stirrade på honom och tyckte icke förstå, vad han menade. Blott ett ord kom över hans läppar och det var — »mor».

»Hon är räddad och väntar på dig», sade herr Harley. »Du kommer nog aldrig att förstå, huru mångas liv och egendom du i natt räddat genom att i trohet göra din plikt.»

Kort därpå låg han i sin mors famn. Hon hade icke varit i staden, när floden steg, men så snart hon fick höra därom, började hon bedja för sin gosse att han måtte hålla ut och vara trogen på sin post.

»Och Gud har uppehållit mig, mor»,

viskade Robert och såg tacksamt upp till sin mor. Han kom ihåg det förfärliga ögonblick, då han frestades att lämna sin post.

Om Roberts senare liv kunna vi blott berätta, att han blev en präktig ung man, som var trogen i sitt livskall härnere. Men han förblev också trogen emot Gud, som kallat honom med en helig kallelse — till evigt liv i Jesus Kristus.

Zigenargossens visa.

Med teckning.

*Från öster vi slamma,
från Indiens land,
där somrarna glöda
med hetare brand,
där palmerna skugga
den heliga våg,
där föddes vår längtan,
vår skiftande håg.*

*Vi irrat så vida
all världen omkring
och äga ej näste
på jordenes ring,
Men fri är vår bana,
som fågelns i sky,
och aldrig vi sörja
för dagar, som gry.*

*Vi reda vårt läger
vid stjärnornas ljus
och vyssjas till vila
av skogarnas sus.*

*Den skönaste saga,
som natten har gömt
oss viskas i drömmen
så moderligt ömt.*

*Väl mötte oss ofta
en undrande blick,
och mången ur vägen
för »tattarne» gick —
som vore vårt hjärta
de andres ej likt,
på glödande kärlek
som halfullhet rikt.*

*Vi främlingar äro,
vart helst vi än gå,
som få lära känna
och ingen förstå
I toner blott bikta
vi glädje och sorg,
när natthimmeln välver
sin stjärnströdda borg.*

ASTER.

Stora syster torkar tårarna.

Med teckning.

ina hjälper mor att baka pepparkakor i köket, och lillsyster Märta är ute på gården i solskenet och leker. Hon sitter på en pall invid väggen, och låtsar att hon reser för att möta far, som väntas hem från en långresa en av de närmaste dagarne.

Då kommer kissekatt gående genom trädgården. Han skakar tassarne litet smått, ty gräset är ännu vått av morgondaggen, och Märta tycker, han ser lustig och trevlig ut.

Kisse kan gärna bli häst åt Märta, när Märta ska resa och möta far, tycker hon. Hon springer upp och tar kisse hårt

ZIGENAROSSENS VISA.

STORA SYSTER TORKAR TÅRARNÄ.

om magen, och bär honom framför sig tillbaka till pallen. Där ställer hon ner honom, så han åter får känna fast mark under sina fyra tassar.

»Nu ska kisse vara häst», säger Märta, »Jaam», svarar kisse, men icke förty tar han ett par viga skutt och försvinner bakom syrenhäcken.

Men Märta är envis. Hon vill inte så lätt släppa sin präktiga häst. Hon springer efter, tar fatt honom på nytt och ställer åter ned honom framför pallen.

Men nu säger inte kisse »Jaam» längre. Nu vänder han sig mot henne med ett

argt fräsande, svansen är yvig och tjock, ryggen är krökt, och de gröna ögonen gnistra av ilska. Så sträcker han, snabb som en blix, fram den ena tassen och river Märta på armen.

Det gör ont, och det sipprar blod ur fyra långa revor i den fina huden. Märta skriker, och kisse springer, men den gången gömmer han sig inte bara bakom syrenhäcken, nu bär det av upp i äppelträdet med en väldig fart, ty kissekatt vet nog, att han inte gjort det, som är rätt, och därför vill han gömma sig så väl som möjligt.

Aina och mor höra Märta skrik. Aina kommer utspringande och Märta berättar hela historien.

Så får Aina blåsa på armen och torka tårarna, och sedan följas de åt in till mor, som lägger förband på såren, och Märta får baka pepparkakor i kapp med mor.

Hon bakar åt far och mor och Aina, åt småtupparne och åt stora Boj.

»Men kisse får ingen pepparkaka, mor, för kisse har varit stygg», säger Märta.

Och det tycker inte heller mor, att kisse skall ha.

Elin Nordin.

(Forts.)

Vännerna.

De voro rätt olika de båda väninnorna, där de stodo bredvid varandra på gatan. Märta, ännu så barnslig med sitt lilla täcka ansikte, som visserligen för tillfället vanställdes av ett drag av missmod. Paula däremot var en käck varelse på sexton år, men hon såg betydligt äldre ut. Hennes ögon spelade nyfiket omkring sig, medan hon talade med väninnan, och hennes rörelser voro så livliga och påfallande, att mången ogillande blick från de förbigående träffade henne.

»Hon är en stor gatpojke!» Det var Märta's äldre brors omdöme om Paula, men Märta själv var mycket förtörnad över detta hans omdöme. Hon kände sig ofantligt hedrad över att den nästan fullvuxna flickan nedlät sig att pläga vänskap med henne och försvarade henne med ovanlig livlighet.

Så ledsamt det nu var i dag igen! tyckte Nora, som trippade framåt med den ena foten före och den andra efter — hon var så trött efter det hastiga löpandet nyss.

Prisses uppmärksamhet togs just livligt i anspråk genom en annan tilldragelse. — Grannens lilla fina hund gick just förbi med sin matmor. Ett sådant fint blått sidenband Bella idag bar om halsen! — Prisse, den annars så förståndiga hunden, råkade i livlig rörelse och drog i bandet, som lilla Nora höll i handen.

Bella blinkade fram under sina långa lockar och trippade sedan beskäftigt efter sin matmor över gatan.

»Prisse, var snäll nu!» förmanade Nora. Men redan hade bandet glidit ur de små

svaga händerna, och Prisse jagade fram över gatan, på vilken en spårvagn hastigt närmade sig. Ett ögonblick såg den lilla ängestfullt efter sin lekkamrat. — —

Paula drog upp ur fickan den instressanta boken, över vilkens innehåll hon med överflödande ord yttrade sig för väninnan. Sedan kom hon till det egentliga ändamålet med mötet i dag.

»Icke sant, Märta, nästa söndag går du säkert med min syster och mig i stads-trädgården? Det är vacker och glad musik där. Så underhållande och trevligt är det alldeles bestämt inte i din tråkiga ungdomsförening. Men du måste ha på dig din nya klänning, så att du inte ser alltför barnslig ut. Med din nya, ljusblåa ser du nästan ut som en stor dam.»

Vad skulle nu Märta svara frestarinnan? Hon hade obegripligt gärna gått med, men vad skulle föräldrarna säga? »Kanske kunde jag övertala mamma, men pappa — — —». Dock — längre kom inte Märta med sitt svar.

Vad var detta? Spårvagnen stannade med en tvär knyck. Ängestfulla, högljudda rop och däremellan en klagande barnröst.

Märta ville fatta sin lilla systers hand, men — var fanns Nora? Alldeles nyss stod hon här bredvid.

Liksom från sina sinnen störtade den unga flickan fram till mitten av gatan, där en skara människor trängdes omkring någonting. Hänsynslöst banade sig Märta väg genom hopen.

(Forts.)

Rosenfors söndagsskola.

vanstående fotografi visar oss en söndagsskola långt nere i Småland. Barnen se ju friska och krya ut, ehuru vid den tiden när fotografien togs, den envisa barnsjukdomen mässlingen kommit som en ovälkommen gäst till vårt samhälle. En följd därav är, att en stor del av småttingarna ej fingo vara med på bilden.

Söndagsskolan här på platsen är ej gammal. Den bildades 1918 den 9 december med nio barn. Arbetet har dock sedan gått framåt, så att vi nu ha ett antal av 80 barn i vår söndagsskola.

Vi ha ej ännu någon egen lokal att samlas uti, men två av lärarne hyra ett pri-

vat rum åt oss. Vi ha dock hopp att få ett eget missionshus här på Rosenfors, där vi få samlas under eget tak. Även barnen äro intresserade av att samla slantar i kollektbössorna varje söndag för detta ändamål. Glädjande för oss, som arbeta bland barnen är, att barnens föräldrar och andra utomstående visa stor sympati för verksamheten.

Vi sända härmed vänliga hälsningar till alla söndagsskolbarn och lärare samt andra söndagsskolans vänner.

Må den gode Guden välsigna detta missionsarbete i vårt och alla andra land.

Josef Lundström.

Bibelläsning.

Veckan 3-9 okt. 1921.

M. 3. 1 Mos. 45: 25-46: 7. Jakob flyttar till Egypten.

T. 4. vv. 25, 26. Jakob kan icke tro att Josef lever.

O. 5. vv. 27, 28. Han tror — och vill se Josef.

T. 6. 46: 1, 2. Jakob möter sin Gud.

F. 7. vv. 3, 4. Ett härligt löfte.

L. 8. vv. 5-7. En storflyttning.

S. 9. Minnesvers: Ordspr. 3: 6. Om vi förtro oss åt Gud, vill han hjälpa oss.